

Veertigdagentijdproject 2021 Nicolaikerk

Week : 15-21 maart (5^e zondag in de Veertigdagentijd)
Thema : Een spoor van licht
Weekthema : Als een graankorrel niet in de aarde valt en sterft...
Lezing : Johannes 12: 20-33 (de wet van de graankorrel)

Schets van het verhaal

Vandaag begint de passietijd. Deze term dateert uit de hoge Middeleeuwen. In de kerk worden er de twee laatste weken voor Pasen mee aangeduid. De periode waarin het lijden van Jezus zich verdicht.

Dit jaar lezen we Johannes 12:20-33 over de graankorrel die in de aarde valt en moet sterven om vrucht te kunnen dragen. Het moet voor de Joden en Grieken uit het verhaal een behoorlijke anticlimax zijn geweest. Zeker als je bedenkt dat het feest is in Jeruzalem. Het beeld van graan dat sterft klopt "biologisch" helemaal niet, zei iemand me. Het zaad sterft helemaal niet, maar vindt een nieuwe vorm.

Zo zie je maar dat er altijd weer behoedzaamheid wordt gevraagd bij het gebruik van beeldtaal. Deze uitspraak van Jezus over de graankorrel is trouwens nog altijd een geliefde metafoer om aan kinderen de strekking van het Paasverhaal uit te leggen. Blijkbaar staan de eerste hoorders van dit woord qua geloof ook nog in de kinderschoenen.

Zoek je in het Liedboek naar een bijpassend lied, dan kom je al gauw uit bij mooie NLB 625, "Groen ontluikt de aarde". Daar zit overigens al veel Pasen in....

Hans Koops

Aanzetten voor de gesprekken

1. Jezus spreekt in Johannes 12 over "sterven" (vs.24). Waar doelt hij op als hij het hier heeft over sterven?
2. Stel dat wij zelf de graankorrels zijn die moeten "sterven" om te kunnen op-bloeien. Een schitterend beeld wellicht, maar ook wel eng... Durven we (een deel van) ons zelf te laten "sterven" met het vertrouwen dat God ons (tot leven) opwekt?
3. Nog persoonlijker: is er iets in/om jou wat je moet afstaan om opgewekt te kunnen worden? Als iets, wat houd je tegen? Gaat Jezus' offer ons voor?

De weekchallenge....

.. richt zich deze week op de (omgang met de) aarde. Afgelopen zondag was er veel aandacht voor het klimaat, een moment om je bewust te worden van je eigen omgang met Gods schepping.

Raap deze week wat zwerfafval van de straat en gooi het in de vuilnisbak. De zaaadjes die je van je kringleider krijgt (speciaal voor de bijen) geef je terug aan de aarde.

Voor de die-hards: maak een wandeling met een van je kringgenoten en neem een afvalprikker mee!

Vast-suggestie

Probeer deze week eens te vasten op afval... misschien heb je minder verpakkingsmateriaal nodig dan je zou denken. Zie bv: <https://maatschapwij.nu/videoportret/jessie-kroon-zero-waste-project/>

Ter inspiratie

Zie het zaad dat gezaaid wordt.

De regen valt en doordrenkt de aarde.

De zon verwarmt ze en geeft er wasdom aan.

En het graan dat geoogst en geplet wordt verandert in dagelijks brood.

Wij weten er amper van.

*Zo is ons bestaan: een handvol levenskracht
die ontkiemt dankzij de liefde.*

Maar die ook gedrenkt wordt in verdriet.

Wie van ons weet of hij de vruchten ziet?

God laat niet verloren gaan wat goed is.

Hij doet met ons leven wat hij doet met het zaad.

(bron onbekend)

*Elke graankorrel is een rijke belofte,
hij draagt een hele wereld in zich.*

De graankorrel is als het gebed van een mens in de nacht.

Hij levert zich over aan onbekende machten

in de zachte en warme geborgenheid van moeder aarde,

waar hij in een stille omhelzing sterven gaat

om in vruchtbaarheid open te barsten tot nieuw leven.

De graankorrel.

Het grote mysterie van leven en sterven.

Stilte. Eenvoud. Verborgenheid.

Hij levert zich over.

Hij kent de donkerte van de aarde.

Hij voelt de warmte van de zon.

Hij drinkt de zaligheid van de regen.

De graankorrel ziet nooit de aar maar hij gelooft erin.

De weg van de graankorrel is de weg van ieder mens om tot volle ontplooiing te komen.

(Phil Bosmans, Zomaar voor jou. Vrede en alle goeds, met coupure)

Gedachte

“Durven we het wel om te sterven en er helemaal op te vertrouwen dat God ons opwekt. Ik heb wel eens het idee dat dat gebrek aan vertrouwen ook kan spelen bij mensen met geestelijke ervaringen. Ik las daar onlangs een [kritisch stuk over in de Guardian](#). Ik moet daarbij denken aan de eerste regels uit een gedicht uit de bundel ‘Ik ga maar en ben’ van J.C. van Schagen:

*Bijna ging ik op in het al
toen knapte mijn bretel.*